

БХАГБЕХА

I

ლურჯი აჩრდილი ცხელ ჰაერში დგას
ისმის ნაცნობი ჟრჟოლა სიმინდის,
ზუზუნნი გააქვს უბინაო სკას,
ოჰ! სამუდამოდ დაწყევლილ სინდისს.

სულს ენატრება ძველი ზღაპარი!
წარსული წმინდა იყო ამ ქალის –
როგორც სოფელში სამრეკლოს ზარი.
როგორც ყანებში ელვა ნამგალის.

როდის მოვიდა ცოდვების გროვა
და ჯოჯოხეთი... მითხარი, როდის
დაბრუნდა სული და ვედარ ჰპოვა
რამე, გარდა გზის და ცივი ლოდის.

II

მინდვრები, მთები და ზღვა ყანები
მზეზე ელვარებს ნამებით სველი,
კვლავ უზრუნველად მივექანები
უჩვევად კარგი და ფეხშიშველი.

მოკლული ვიყავ უცხო ზმანებით,
დამწვარი ვიყავ ქალაქის ქაფით. –
ხელები არ თრთის ხელთათმანებით!
სული არ ტირის ხივი ნიღბით!

III

მწვანე ჭალებში აფრინდა მწყერი,
გაფრინდა ღალღა, მიჰქრის ტოროლა.
მწვანე ტალღების მიდის მეწყერი,
ისმის ჯეჯილის მარაო–ქროლა.

სადმე ყრუ ადგილს დავესახლები,
სხვა საუკუნის მგზავრი გვიანი,
სადაც იქნება ცოფი ნაკლები
და უფრო ნაკლებ ადამიანი.

ცა ლაქვარდია... დღე არის თბილი,
მზე არის მწარე... გზა არის ცხელი.
კმარა! მოვშორდი შფოთიან თბილისს"

არც მსურს მახსოვდეს მისი სახელი!

IV

და ერთადერთი, ნაზი დარაჯი
გადიფრენს თვალწინ აჩრდილი მერის!
არამქვეყნიურ უზუნდარაში
გაიყოლიებს სულის სიბერეს.

არ დაბრუნდება ამ მხარეს ცეცხლი
წარსულთა დღეთა სხვანაირ მხარის:
ახლა უმიზნოდ მიდის სიცოცხლე
და დაბრუნება მაინც მიხარის.

მხოლოდ ხანდახან ქარი შეარყევს
ოდნავ გაღებულს კარებს ბადისას,
შრიალი გააქვთ ძველებურ არყებს,
სხვა ცხოვრებისთვის თითქო მალვამებს!

აქ მრავალია ცისფერი ფერი!
ეს ფერი მარად თვალს ეყვარება,
როგორც ქალწულის სახელი – მერი
არის ცისფერი და მწუხარება.

გახედე შორს მთებს! გახედე სერებს!
გახედე ტალღებს ჩაქსოვილს ტბაში.
ცისფერი ისე უცხოდ იფერებს
სამოსელს დღეთა ელვარებაში.

სული ეძახის იმ უჩინარ ტყვეს,
ვისაც სიზმრებში უხსნიან ბაგეს,
იისთვის ეძებს იისფერ სიტყვებს
და ცისფერ სიტყვით ეძებს ციაგებს.